

בש"פ 1266/14 - נעים אבו ג'אמע נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1266/14

לפני: כבוד השופט י' עמית

העורר: נעים אבו ג'אמע

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ. אבו טהה) מיום 10.2.2014 במ"ת 6996-01-14

תאריך הישיבה: כ"ג באדר א התשע"ד (23.02.14)

בשם העורר: עו"ד רפי ליטן

בשם המשיבה: עו"ד סיון רוסו

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ. אבו טהה) מיום 10.2.2014 במ"ת 6996-01-14, בגדרה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים.

1. כנגד העורר ושני נאשמים נוספים, המתגוררים בערערה שבנגב, הוגש ביום 5.1.2014 כתב אישום המייחס להם עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק), ייצור נשק

עמוד 1

לפי סעיף 144(ב) לחוק, נשיאת נשק שלא כדין לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק וחבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(3) לחוק.

2. על פי הנטען בכתב האישום, עובר ליום 19.12.2013, קשר העורר קשר עם נאשמים 1 ו-3 להשליך חומר נפיץ לעבר בית משפחת הקטין נ.א. ובני משפחתו (להלן: המתלוננים) על רקע של סכסוך כספי, לאחר שהקטין ובני משפחתו דרשו מהעורר ושני הנאשמים הנוספים לשלם חוב בסך 100,000 ₪. ביום 20.12.2013 בשעה 2:40 או בסמוך לכך, התפוצץ מטען שהניחו העורר ונאשמים 1 ו-3 וגרם נזקים למבנה הבית. בני הבית שנמו באותה עת, לא נפגעו מהפיצוץ אך התעוררו בבהלה לשמע הפיצוץ העז. כתב האישום מפרט כיצד בסמוך לביצוע הפשע, נסעו העורר, שני הנאשמים הנוספים וחברם בשם נזיה אבו גויעד (להלן: נזיה) לפלוגי, על מנת שיסביר להם כיצד להכין מטעני חבלה והיכן לרכוש חומרים מתאימים להכנת המטענים. בהמשך נפגשו השלושה בביתו של הנאשם 1 שם החזיקו שלושה מטעני צינור לשם הכנסת החומר הנפיץ לתוכם. בתאריך 20.12.2013 בשעה 2:00 לפנות בוקר או בסמוך לכך, מילאו השלושה את מטעני הצינור בחומר הנפיץ ונשאו אותם מביתו של הנאשם 1 לבית משפחת הקטין, בעודם רעולי פנים, והניחו את החומר הנפיץ ליד בלוני הגז על מנת להגדיל את עוצמת הפיצוץ.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר ושני הנאשמים האחרים, הוגשה בקשה להורות על הארכת מעצרו עד תום ההליכים. העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה וקיומה של עילת מעצר, כך שהדין התמקד בשאלת חלופת המעצר. בהחלטתו מיום 10.2.2014 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של העורר עד תום ההליכים. בית המשפט ציין בהחלטתו את התרשמות שירות המבחן מקיומה של רמת סיכון להמשך להישנות התנהגות פורצת גבול מצד העורר. אשר לחלופת מעצר בדמות מעצר בית בבית אחותו של העורר בפיקוחה ובפיקוח בן זוגה, ציין בית המשפט כי שירות המבחן התרשם שהקשרים שקיימו עם העורר טרם המעצר היו רופפים, והם אינם מודעים להתנהלותו של העורר ולדפוסיו השונים. אמנם לעורר אין עבר פלילי, אך

במקרה של סכסוך חמולתי כגון דא, קיים חשש להמשך ביצוע מעשי אלימות נוספים. בשורה התחתונה נקבע אפוא כי אין בחלופות המעצר שהועלו על ידי העורר כדי לתת מענה לרמת הסיכון הגבוהה הנשקפת מצידו של העורר לשלום הציבור וביטחונו בכלל ולמשפחת המתלונן בפרט.

4. על כך נסב הערר שבפניי.

העורר התמקד בדיון בטענה כי את המעשה המיוחס לעורר יש לפרש כניסיון הפחדה או איום כלפי המתלונן ומשפחתו, להבדיל ממעשה שנועד לגרום לחבלה בכוונה מחמירה ולסיכון חיי אדם. זאת, באשר אין מדובר במטעני צינור במשמעות הרגילה, אלא במספר ברגים באורך של כשישה ס"מ כל אחד, להם הוצמדו זיקוקים/חזיזים שאין בכוחם לגרום נזק. כראיה לכך, הצביע העורר על חוות דעת מומחה מז"פ, שהתקבלה יום טרם החלטת בית המשפט בעניין המעצר, וממנה עולה כי במטעני הצינור לא נמצא חומר נפץ. עוד נטען, כי בניגוד לאמור בכתב האישום, המטען עליו מדובר לא הונח ולא נזרק ליד בלוני הגז.

על רקע זה, טען העורר כי אין ממש במסוכנות שייחס לו שירות המבחן בתסקיר, ואשר מבוססת על הפער בין התנהלותו היומיומית הנורמטיבית לבין המיוחס לו בכתב האישום. העורר הצביע על כך, שמהתסקיר עצמו עולה כי הוא מנהל אורח חיים נורמטיבי ואין לו כל עבר פלילי.

המאשימה חלקה על כך שמחוות דעת המז"פ עולה כי לא נעשה שימוש בחומרי נפץ, ונטען כי המדובר בחוות דעת חלקית, וכי בימים הקרובים תוגש חוות דעת מלאה.

ככל שהעורר סבור כי בעקבות חוות הדעת יש באפשרותו לקעקע או לכרסם בעצמת הראיות לכאורה לגבי סוג המטען ומקום הנחתו (שלא ליד בלוני הגז כטענתו), הרי שהמסגרת הנכונה לכך היא בבקשה לעיון חוזר, ומבלי שאביע דעה לגבי נפקות הדברים.

6. כאמור, העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה. מעובדות כתב האישום עולה כי המדובר בהנחת "מטען צינור - אחד או יותר - ליד בלוני הגז על מנת להגדיל את עוצמת הפיצוץ". אין צורך להרחיב את הדיבור על הסכנה הנובעת משילוב של מטען חומר נפץ, גם אם קטן, ליד בלוני גז, ואך בשבועות האחרונים היינו עדים לטרגדיות קשות שנגרמו כתוצאה מפיצוץ בלוני גז. באספקלריה זו, הרי שאופי המעשה המיוחס לעורר, כמו גם התכנון לפני המעשה וביצועו בצוותא חדא עם אחרים, מעידים על מסוכנותו. בית משפט קמא הפנה בהחלטתו, לדברי השופט דנציגר בבש"פ 2324/08 ערבאס נ' מדינת ישראל (18.3.2008) ואשר יפים לענייננו:

העבירות אותן ביצעו העוררים, לאחר תכנון ותוך שימוש בנשק קר, הינן חמורות ומסוכנות. העבירות, אשר בוצעו על רקע סכסוך משפחות, מצביעות על מסוכנותם של העוררים ועל הסיכון הכרוך בשחרורם לחלופת מעצר. בהקשר זה, נפסק לא אחת כי עברו הנורמטיבי של מי שמואשם בעבירות אלימות על רקע סכסוך בין משפחות כאמור אינו נתון בעל משקל רב, הואיל ומקור הסיכון מפני נאשם כזה אינו טמון בהיותו עבריין מועד, אלא נובע מן החשש שכתוצאה מן הסכסוך יבוצעו מעשי אלימות נוספים [ראה למשל: בש"פ 6593/05 רשיד נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 14.7.05)]; בש"פ 2931/06 גבאלי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 23.4.06)]. לפיכך, מקובלת עלי טענתה של המשיבה לפיה אין ליתן משקל מכריע לעברם הפלילי של העוררים בהקשר זה.

לא למותר להזכיר כי השימוש בחומרי נפץ מקים בענייננו את חזקת המסוכנות הסטטוטורית הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996.

7. על רקע תשתית עובדתית זו, אין מקום להורות על שחרור העורר לחלופת המעצר, ודין הערר להידחות.

ניתנה היום, כ"ד באדר א' התשע"ד (24.2.2014).

שׁוֹפֵט